

MINISZTERELNÖK

Tisztelt Elnök Asszony! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nagy tisztelettel köszöntöm az emlékülés lengyel és magyar résztvevőit. Bár személyesen nem lehetek jelen, kérem, engedjék meg, hogy ezúton köszöntsem Önöket.

Két ember között a kapcsolatot semmi sem mélyítheti jobban igaz barátsággá, mint az együtt átélt sorsfordító események és az együtt megvívott harcok. Éppen így két nemzet barátságát is sorsközösséggé kovácsolja a hasonló történelem és a közös cél, a közös küzdelem. Nekünk, lengyeleknek és magyaroknak a cselekvő szolidaritás azt jelenti, hogy harcod az én harcom, bánatod az én bánatom, örököd az én örömöm. Így küzdöttünk együtt 1848-ban, így éltük meg 1939-et, és így történhetett, hogy 1956-ban a júniusi poznańi felkelés zászlaját az októberi magyar forradalom vitte tovább, hogy végül az ostromlott Budapest segélykiáltására ismét Varsó feleljen: gyógyszerrel, ruhával, pénzadománnyal.

A mostani emlékülés elsősorban az emlékezésről és az emlékeztetésről szól. Kötelességünk emlékezni és emlékeztetni minden ma élő embert a kommunista diktatúrák uralmának sötét időszakára, és kötelességünk tisztelni az áldozatok emléke előtt. Ugyanakkor emlékezni kell a jóra is: a bátorságra, a becsületre, az életmentő segítségre. Magyarország és Lengyelország barátsága ma a keresztény Európa megőrzésének egyik legfontosabb pillére.

Engedjék meg, hogy az emlékülés minden résztvevőjének ezúton kívánjak eredményes tanácskozást és sok sikert!

Budapest, 2016. június 10.

Üdvözlettel:

Orbán Viktor